

Ioan 1.1-3

Este Isus Dumnezeu?

Versete călăuzitoare: Ioan 1.1-3

Ioan 1.1-3: *La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu. Toate au fost făcute prin El, și fără El n-a fost făcut nimic din ce a fost făcut.*

Traduceri ale pasajului din Ioan 1.1-3

Mereu se pune întrebarea, dacă din primele versete din evanghelia după Ioan rezultă clar, că Isus este cu adevărat Dumnezeu?

Astfel, așa-numita traducere Neue-Welt-Übersetzung (NWÜ) (Lumea-nouă) traduce Ioan 1.1-3 cu următoarele cuvinte:

La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era *un* Dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au venit la existență prin El, și fără El nu a venit nimic la existență.

În broșura editată de Watch Tower Bible And Tract Society din New York cu titlul *Cunoașterea care conduce la viața veșnică* se spune despre acest Isus pe pagina 39: Isus Își are originea ca Mesia „din timpurile de demult, din zilele timpului nesfârșit” (Mica 5.2). El însuși a vorbit despre faptul că El ar fi venit „din domeniile de sus” (Ioan 8.23; 16.8). Evanghelia după Ioan îl denumeste ca „singurul Fiu născut (Ioan 3.16), deoarece El [Dumnezeu] L-a creat nemijlocit”. În continuare se spune: „Ca Întâiul născut din toată creația El a fost folosit apoi de Dumnezeu ca să creeze toate celelalte lucruri (Coloseni 1.15; Apocalipsa 3.14.)” Din Ioan 1.1 rezultă că El înainte de existența Lui umană „era la început cu Dumnezeu. Cuvântul era așadar la Iehova atunci când au fost create cerurile și pământul.” La crearea pământului „Dumnezeu S-a adresat Cuvântului” (Geneza 1.26), și acest Cuvânt ar fi fost „maistrul Său preaiubit”, care în Proverbe 8 este „descriș ca înțelepciunea personificată”. Și după aceea se mai spune: „După ce Iehova a făcut Cuvântul, El a trăit multe veacuri la Dumnezeu în cer, înainte să vină ca om pe pământ. Nu este de mirare că Isus este denumit în Coloseni 1.15 ‚chip al Dumnezeului nevăzut’. Prin timpul îndelungat de părtășie strânsă, Fiul ascultător a devenit exact ca Tatăl Său, Iehova.”

Martorii lui Iehova resping în aceeași broșură la pagina 31 cuvântul „Triunitate” și scriu:

Dumnezeul adevărat este o Persoană în sine, despărțit de Isus Hristos (Ioan 14.28; 1 Corinteni 15.28). Duhul Sfânt al lui Dumnezeu nu este o persoană. Acesta este mai degrabă puterea lui Iehova, pe care El ca Atotputernic o folosește, ca să împlinească planurile Sale (Geneza 1.2; Faptele Apostolilor 2.1-4,32; 2 Petru 1.20,21).

Rezumăm pe scurt:

1. Martorii lui Iehova învață: Isus este o creatură, care a fost *creată* de Iehova cu mari perioade de timp în urmă.
2. Martorii lui Iehova învață: Isus este „singurul Fiu născut” și a fost *născut* ca atare cândva în trecut – înainte de crearea lumii.
3. Martorii lui Iehova învață: Isus a putut fi numit „chip al Dumnezeului nevăzut” *pe baza ascultării Lui în cer* și a îndelungatei Lui părtășii cu Tatăl Său.
4. Martorii lui Iehova învață: Ca „maistru preaiubit” și „înțelepciune personificată” *El a fost folosit de Dumnezeu ca să creeze lucrurile ca „Întâiul născut al creației”*.
5. Martorii lui Iehova învață: Nu există Dumnezeu Trinitate (Triunitate).
6. Martorii lui Iehova învață: *Duhul Sfânt nu este o persoană, ci numai o putere.*

Prin aceasta martorii lui Iehova tăgăduiesc cunoștințe de bază despre Hristos ale creștinilor care își sprijină credința lor pe Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia.

Dar ce este de fapt corect?

Vrem să ne preocupăm mai exact cu textul din Ioan 1.1-3. Acolo se spune în traducerea Elberfelder revizuită:

Ioan 1.1-3: *La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Acesta era la început cu Dumnezeu. Toate au fost făcute prin El, și fără El n-a fost făcut nimic din ce a fost făcut.*

La început (*en archae*)

Este important să se țină seama că aici nu se spune: „La începutul”, ca și cum aici accentul s-ar pune pe un anumit început. Nu este vorba de începutul creației sau de un început anumit și definit din veșnicia trecută, ci de ceva care este cu mult timp în urmă. Ioan nu folosește felul de exprimare uzual al lui *ap'archae* (de la început: Ioan 6.64; 8.44; 15.27; 16.4; 1 Ioan 1.1; 2.7,13,14,24; 3.8,11; 2 Ioan 1,5,6) sau *kat'archae* ca în epistola către Evrei 1.10 (= „în început”), ci arată clar că trebuie să fie vorba de ceva care are a face cu „originea”. Cuvântul *archae* este tradus în alte locuri corespunzător contextului cu „autoritate” (Luca 12.11; 20.20) și „căpetenii” (*archai*: Romani 8.38; 1 Corinteni 15.24; Efeseni 1.21; 3.10; 6.12; Coloseni 1.16,18; 2.10,15; Tit 3.1) și înseamnă ceva care stă cu autoritate asupra altora, deci stă la început și este înainte de toate. De aceea Isus Hristos poate fi numit în Coloseni 1.18 și *hos estin archae* (= „care este Început”) și în Apocalipsa 3.14 *hae archaees taes ktiseos tou theou* (= „Începutul creației lui Dumnezeu”) sau în Apocalipsa 21.6; 22.13 *hae archae kai to telos* (= „Începutul și Sfârșitul”).

Dacă ar fi adevărat, că început aici înseamnă „început temporal”, atunci ar fi pentru Isus Hristos și un sfârșit temporal. Însă aceasta o neagă și martorii lui Iehova.

La început era (*en archae aen*)

Acest verb *aen* este deosebit de important. *aen*, persoana a treia singular preteritul de la *eimi*, arată că acest Cuvânt nu a „devenit” ci „era”. Dacă în Ioan 1.14 se spune: „Cuvântul a devenit carne”, atunci acolo stă scris: *kai ho logos sarx egeneto* (textual: „și Cuvântul a devenit carne”).

Aceasta clarifică totul. Chiar dacă începutul din Ioan 1 ar fi un anumit început, totuși Cuvântul era deja acolo. El era „în început cu Dumnezeu” și „El era viață”, și prin aceasta era și „lumina oamenilor” (Ioan 1.4). Ioan spune categoric, că Ioan Botezătorul nu „era lumina”, ci mărturisirea despre lumină.

- **Ioan 1.9:** *Aceasta era lumina adevărată, care, venind în lume, luminează pe orice om.*

Mai târziu Ioan Botezătorul spune:

- **Ioan 1.30:** *Acesta este Cel despre care spuneam eu: După mine vine un Om care are întâietate față de mine, pentru că era mai înainte de mine.*

Și Isus Hristos Însuși spune în

- **Ioan 6.62:** *Dar dacă L-ați vedea pe Fiul Omului suindu-Se unde era mai înainte.*

Ne gândim și la

- **Ioan 8.58:** *Isus le-a spus: „Adevărat, adevărat vă spun: mai înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt [prin abraam genaesthai ego eimi].*

Aici avem afirmația existenței¹, pe care o întâlnim mereu în evanghelia după Ioan și pe care o întâlnim prima dată în legătură cu Dumnezeu în Septuaginta în Exodul 3.14. Acolo Iehova (Iahve) se revelează ca „Eu sunt” (*ego eimi*).

De altfel, nu este uimitor, că la acest *ego eimi* portăreii din Ioan 18 cad la pământ?

Deci această afirmație „la început era” arată foarte clar preexistența Cuvântului.

La început era Cuvântul (*en archae aen ho logos*)

Este deci Logosul o creatură, care a fost creată cu foarte mult timp în urmă? Până aici am văzut, că din context nicidecum nu se poate admite așa ceva, deoarece aici este vorba de un început nedeterminat, care nu este definit nici prin timp și nici printr-un moment din veșnicie.

Dar ce înseamnă *ho logos*?

Din contextul primelor 34 de versete devine clar, că Logosului i se atribuie aici anumite aspecte:

¹ *ego eimi* în legătură cu afirmația nominală care urmează citim în Ioan 6.35,48 (pâinea vieții), Ioan 8.12 (lumina lumii), Ioan 10.7 (ușa oilor), Ioan 10.11 (păstorul cel bun), Ioan 11.25 (învierea și viața), Ioan 14.6 (calea, adevărul și viața), Ioan 15.1 (adevărata viță).

Ioan 1.1-3

- Preexistența: Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.
- Puterea de Creator: „Toate au fost făcute prin El.”
- Viață cerească: El era viață și El era *viața* (Ioan 1.4).
- Lumină: El era lumina, lumina adevărată (Ioan 1.5,9).
- El nu a fost cunoscut nici de lume și nici nu a fost primit de ai Săi.
- Întruparea: El a devenit carne, adică El a devenit Om (Ioan 1.14).
- El a revelat glorie (Ioan 1.14).
- El era unic de acest fel de la Tatăl (Ioan 1.14).
- El era înaintea lui Ioan Botezătorul (Ioan 1.15,30).
- Prin El „au venit harul și adevărul” (Ioan 1.17).
- El este Mielul lui Dumnezeu (Ioan 1.29 „cunoscut dinainte, înainte de întemeierea lumii”; 1 Petru 1.20).
- El va boteza cu Duhul Sfânt (Ioan 1.33). Ar putea vreo creatură să facă aceasta vreodată?
- El este Fiul lui Dumnezeu (Ioan 1.34).

Din *niciunul* din aceste aspecte nu rezultă că El ar fi o ființă personală creată.

Ce înseamnă expresia *logos*?

Acest cuvânt este foarte des folosit în Noul Testament și are următoarele înțelesuri:

1. cuvântul rostit (Coloseni 4.6; 1 Timotei 4.12; 4.15),
2. întruchiparea unei expresii, a unei idei (Matei 22.46; 1 Corinteni 14.9,19),
3. cuvântul vorbit și auzit al lui Isus sau al unui om (Matei 19.22; Marcu 5.36),
4. totalitatea transmiției Cuvântului lui Dumnezeu (Marcu 7.13; Ioan 10.38; Romani 9.28; 13.9),
5. Cuvântul lui Dumnezeu sau Cuvântul Domnului (Ioan 15.25; Romani 9.9; Galateni 5.14; Evrei 4.12) sau Cuvântul lui Hristos (Matei 24.35; Ioan 2.22; 4.41; 14.23), cuvântul Evangheliei (Faptele apostolilor 6.7; 11.22; 12.24; 13.49; 15.35; 16.32; 17.13; 19.10; Romani 9.9; 1 Corinteni 15.2; Filipeni 1.14),
6. cuvântul, care stă în dezbatere (Faptele apostolilor 15.6; 19.38),
7. învățătura (Faptele apostolilor 18.11,15; 1 Timotei 4.6; 6.3; 2 Timotei 1.13; 2.15), revelarea tainei (Coloseni 1.25),
8. cuvântul despre cruce (1 Corinteni 1.18); cuvântul lui Hristos (Coloseni 3.16); Cuvântul lui Dumnezeu ca transmitere paulinică referitor la ordinea în Biserică (1 Corinteni 14.36).
9. într-un anumit sens și un titlu al Persoanei lui Isus, care este „Cuvântul” (*ho logos*, Ioan 1.1,14), „Cuvântul lui Dumnezeu” (*ho logos tou theou*, Apocalipsa 19.13) și „Cuvântul vieții” (*ho logos tou zoes*, 1 Ioan 1.1,2).

Deoarece Dumnezeu este o ființă personală și Lui ca persoană „vorbirea, cuvântul” Îi sunt proprii, *Cuvântul* niciodată nu poate fi creat, ci așa cum Dumnezeu este veșnic, la fel și

Cuvântul este veșnic; El aparține lui Dumnezeu așa cum aparține lumina (1 Ioan 1.5) și dragostea (1 Ioan 4.8,16); însă în timp ce lumina, dragostea și cuvântul, ca și cuvânt scris sau vorbit, sunt însușiri, respectiv moduri de exprimare ale lui Dumnezeu, *Cuvântul* (*ho logos*) este un titlu sau Numele lui Dumnezeu.

logos în Vechiul Testament

În Vechiul Testament, în Septuaginta, *logos* este traducerea cuvintelor ebraice *dabar* (Judecători 3.20; 2 Samuel 24.11; 1 Împărați 12.22; 2 Împărați 9.36), *emaer* (= „vorbire, cuvânt, regulament”, Proverbe 1.2; Psalmul 119.9; 119.42) și *imrah* (Psalmul 119.11; Isaia 5.24). Toate aceste cuvinte sunt folosite și pentru a accentua vorbirea lui Dumnezeu.

Memra în literatura iudaică, în targumim

Mai târziu iudeii au folosit cuvântul *memra*, care corespunde cuvântului *logos*. Ei l-au identificat cu Dumnezeu, dar îl și deosebesc de Dumnezeu. Dumnezeu a creat totodată prin *memra*; tot ce există ar fi prin *memra*, de aceea *memra* poate fi cel care lucrează în creație. Dar *memra* lucrează și mântuirea și este totodată revelarea lui Dumnezeu, *șehina*, gloria lui Dumnezeu.

Iudeul mesianic A. Fruchtenbaum scrie:

Grecii au elenizat cuvântul „șehinah”. Cuvântul grecesc în locul acesta este acum *skeinei* (Ioan 1.14) și nu înseamnă a locui sau a trăi într-un loc fix, ci a locui sau a trăi în cort. Exact acesta este înțelesul pe care Ioan îl gândește. Căci acest cuvânt își are originea în cartea Exodul. Acolo, în capitolul 40, a coborât șehina-gloria în forma unui nor și a trecut prin Locul Preasfânt și pentru secolele următoare „și-a făcut cort” în mijlocul poporului Israel, până când în cele din urmă a părăsit pe Israel în timpurile lui Ezechiel (Ezechiel 8-11). Însă acum „șehina” s-a reîntors. Nu sub forma de nor, foc sau lumină, ci în carne și din nou Și-a făcut cort în mijlocul lui Israel. Și ca și rabinii, aici trebuie să se șină seama, și Ioan leagă „șehinah” respectiv *skeinei* cu gloria lui Dumnezeu: „Și noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl, plin de har și de adevăr” (Ioan 1.14). (Din *Das Leben des Messias*.)

Când Dumnezeu S-a revelat omului, atunci aceasta a avut loc prin *memra* (Evrei 1.1) și când în Vechiul Testament El a încheiat cele opt legăminte, aceasta a avut loc prin *memra*.

Într-un loc se spune chiar în Targum Onkelos: „Memra Domnului va fi Dumnezeul meu.”²

Deci Logos niciodată nu este o ființă creată, ci este o Ființă personală și veșnică, una *cu* Dumnezeu în ceea ce privește ființa și natura, la care este și era. De aceea Logos este numit și „Dumnezeu”.

² Citat din Risto Santala: *Der Messias în AT*, Hänssler 1997, pag. 131.

Singurul Fiu

Singurul Fiu, Cel care este în sânul Tatălui (*monogenaes hyios ho on eis ton kolpon tou patros ekeinos exaegaesato*) a făcut cunoscut pe Tatăl, a povestit despre El (Ioan 1.18).

Acest Fiu posedă o glorie, care este proprie „Singurului de la Tatăl” (Ioan 1.14), da, El este singurul Fiu în sânul Tatălui” (Ioan 1.18). El a văzut pe Tatăl și L-a făcut cunoscut. El „a fost dat” de Dumnezeu care a iubit lumea (Ioan 3.16), respectiv „trimis” (1 Ioan 4.9). Și de aceea noi, prin credința în El, putem primi viața veșnică (Ioan 3.18) și putem „trăi prin El” (1 Ioan 4.9).

Înseamnă deci „singurul Fiu” că El a fost primul născut? Nu, absolut nu. Lui Avraam i se spune: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești.” În Septuaginta se folosește numai expresia *ton agapaeton hon aegapaesas* (= „preaiubitul, pe care l-ai iubit”). Acest preaiubit este numit în Evrei 11.17 *monogenaes* (= „singurul născut”). Nu este uimitor, că această relație de dragoste din Noul Testament este parafrazată cu cuvintele „l-a adus jertfă pe singurul fiu”? El nu era întâiul născut de Avraam, ci era „unic în felul lui”, „preaiubitul”. Întâiul născut era Ismael.

În cartea Judecători 11.34, fiica lui Iefta este privită în Septuaginta ca „singura născută”; în Psalmul 22.20; 35.17 David vorbește despre sufletul lui, ca fiind singurul suflet al lui. Și aici în Septuaginta se folosește expresia *monogenaes*. Desigur David știa că are numai un suflet și că acesta nu era născut, însă el îl privea ca „unic în felul lui”. Așa este Isus ca Fiu al lui Dumnezeu unic în felul Lui. El este Fiul dumnezeiesc, căruia Tatăl I se adresează cu „o, Dumnezeule”. Isus este Dumnezeu.

Dar să privim mai departe:

... și Cuvântul era cu Dumnezeu (*kai ho logos pros ton theon*)

Cuvântul în existența Lui la început este descris ca fiind diferit de Dumnezeu. Cuvântul era *pros ton theon* (= „la Dumnezeu, orientat spre Dumnezeu”). Prepoziția *pros* cu acuzativul care urmează arată spre o relație existentă, o legătură (Ioan 14.12,28; 16.28; „Mă duc la Tatăl”). În 1 Ioan 1.2 citim: „și viața a fost arătată; și noi am văzut, și mărturisim, și vă vestim viața eternă, care era la Tatăl și ne-a fost arătată.” Aici Cuvântul este denumit „Viața veșnică” și aceasta era *pros ton patera* (= „la Tatăl”), și în 1 Ioan 2.1 este Cuvântul „Mijlocitorul la Tatăl” (*pros ton patera*).

Dacă Cuvântul nu ar fi mai mult decât o creatură, atunci și viața veșnică ar fi de asemenea o viață veșnică creată – ce contradicție!

... și Cuvântul era Dumnezeu (*kai theos aen ho logos*)

Și Cuvântul era Dumnezeu. Cuvântul era nu numai dumnezeiesc, căci atunci ar fi trebuit aici să stea *theios* (= „dumnezeiesc”, 2 Petru 1.3,4; Faptele apostolilor 17.29); de asemenea El nu a devenit Dumnezeu, căci atunci ar fi trebuit să stea acolo *geneto*; nu, El era Dumnezeu.

Acum se reproșează, că cuvântul Dumnezeu nu este însoțit de articolul hotărât, ca în afirmația *pros ton theon* (= „la Dumnezeul”: n. tr. în traducerea românească a Bibliei nu se poate recunoaște acest detaliu). Aceasta ar trebui să aibă o importanță, și afirmația ar putea fi

tradusă și cu „un Dumnezeu”, deci ar trebui să se spună: „și Cuvântul era un dumnezeu.” Într-adevăr această diferență fină trebuie să aibă importanță, dar nu în sensul că din cuvântul „Dumnezeu” fără articol se face o ființă creată.

Dar de ce așa de mulți traduc „și Dumnezeu era Cuvântul” respectiv „și Cuvântul era Dumnezeu”?

Ioan vrea să explice cine sau ce este *Cuvântul* și până aici ne-a clarificat, că El era la Dumnezeu [Dumnezeu, cu articol hotărât!]. El era orientat spre Dumnezeul adevărat (*pros*), într-o relație strânsă cu El. Acum el vrea să ne clarifice, prin aceea că el scrie *ho logos* („Cuvântul”) cu articol hotărât și *theos* fără articol, că *ho logos* este subiectul propoziției și *theos aen* este predicatul, predicatul pronominal. Ioan vrea să arate foarte clar cititorului că Cuvântul *nu este Dumnezeu* [Dumnezeu, cu articol hotărât!], căci atunci Duhul Sfânt, de exemplu, ar fi exclus, ci că „Cuvântul era (un) Dumnezeu”.

Deci aici nu este vorba de o propoziție reciprocă, ca aceasta: „Păcatul este fărădelegea” (*hae hamartia estin hae anomia*), sau în Matei 6.22: „lumina trupului este ochiul” (*hae lychnos tou somatos estin ho ophthalmos*), sau: „Căci pâinea (lui) Dumnezeu este cea coborâtă din cer” (*ho gar artos tou theou estin ho katabainon ek tou ouranou*). În aceste propoziții s-ar putea simplu schimba reciproc subiectul cu nominativul echivalent, deoarece ambele substantive sunt însoțite de articol și ambele sunt legate prin verbul ajutător „a fi”.

Înapoi la versetul nostru: gândul exprimat anterior este continuat și este scoasă în evidență diferența între „Dumnezeu” și „Cuvântul” [ambele cu articol hotărât].

Gramatical s-ar putea scrie corect „un” Dumnezeu – cu articol nehotărât –, însă atunci numai pentru a exprima că este o diferență între Dumnezeu și Cuvânt – ambele cu articol hotărât, însă această diferență niciodată nu constă în caracterul de a fi creat *al Cuvântului*, ci în faptul că așa cum Dumnezeu [cu articol hotărât] era în veșnicie, la fel și Cuvântul, diferit de Dumnezeu, era de asemenea dumnezeiesc și veșnic prezent acolo.

Foarte clar exprimă aceasta versetul următor:

„Acesta era la început cu Dumnezeu” (*outos aen en archae pros ton theon*)

Cuvântul „acesta” (*outos*) se refă aici la *ho logos* (= „Cuvântul”) și *ho* este de genul masculin; cuvântul „acesta” este însoțit în multe traduceri în limba germană de articol de genul neutru, deoarece substantivul „cuvântul” este de genul neutru. În textele următoare, care se referă la Isus Hristos, același pronume demonstrativ este redat la genul masculin, deoarece el se referă la „Fiul” (Matei 3.17; 17.5; 21.11,42; Ioan 1.15,30,33,34).

Cuvântul era la început cu Dumnezeu. Este foarte clar: aici se vorbește despre un început nedeterminat, care este determinat prin prezent, existența Cuvântului. Cuvântul *nu a devenit* împreună cu începutul, nu, *El era la început* la Dumnezeu [cu articol hotărât; *Dumnezeul*], în legătură (părtășie) cu Dumnezeu [cu articol hotărât; *Dumnezeul*].

Și versetul acesta combate orice imagine despre a fi creat sau caracterul de a fi creat al Cuvântului.

Toate au luat ființă prin El (*panta di' autou egeneto*)

„Toate au luat ființă prin El” este o traducere exactă, căci *panta* este într-adevăr o formă de plural de la *pas* și de aceea poate fi tradus cu „toate lucrurile”, însă aici este limitat prin singularul *egeneto* (persoana a treia singular aorist 2 de la *ginomai*).

Traducerea foarte liberă de la *egeneto* (= „au venit la existență”) nici nu este necesară, cu toate că ea corespunde pe deplin sensului.

În Faptele apostolilor 17.24; Romani 11.36; 1 Corinteni 8.6; Efeseni 1.10,22; 3.9; Filipeni 3.21; Coloseni 1.16,17,20; Evrei 1.3 și Apocalipsa 4.11 *panta* se referă la toate cele create, la care în cele mai multe texte Fiul stă pe primul plan. Fiul este deci Creatorul, „prin care sunt toate” (1 Corinteni 8.6), care „susține toate prin Cuvântul puterii Lui” (Evrei 1.3), „prin care și pentru care sunt toate” (Coloseni 1.16) și „toate se mențin prin El” (Coloseni 1.17).

Dacă se studiază textele din Vechiul Testament, care vorbesc despre Creator, atunci de fiecare dată este El, respectiv Elohim, Iahve, și așa mai departe:

- **Geneza 1.1:** La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul.
- **Psalmul 90.2:** Mai înainte de se fi născut munții și ca Tu să fi format pământul și lumea, din eternitate în eternitate Tu ești Dumnezeu.
- **Isaia 42.5:** Așa zice Dumnezeu Domnul, Cel care a creat cerurile și le-a întins, Cel care a așternut pământul și ce produce el, Cel care dă suflare poporului de pe el, și duh celor care umblă pe el.
- **Psalmul 33.6,9:** Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui. ... Pentru că El a spus și a fost; El a poruncit și aceea a stat acolo.

În cartea Iov citim despre Creatorul, care este identificat cu Dumnezeu (Iov 32.22; 35.10; 36.3); în Psalmul 149.2 Israel trebuie să se bucure de Creatorul, Împăratul lui; Solomon amintește tinerilor în Ecclesiastul 12.1 de Creatorul cu cuvintele: „Și adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereții tale”, și Isaia strigă: „Nu cunoști? N-ai auzit că Dumnezeul cel etern, Domnul, Creatorul marginilor pământului, nu obosește, nici nu-Și poate pierde puterea? Priceperea Lui nu poate fi pătrunsă” (Isaia 40.28), și: „Eu sunt Domnul, Sfântul vostru, Creatorul lui Israel, Împăratul vostru” (Isaia 43.15), la care el identifică pe Creatorul cu Sfântul și Împăratul lui Israel.

Acest Creator din Vechiul Testament este Iehova, Elohim și în Noul Testament este Fiul Isus ca Cuvântul.

Niciodată Isus nu este prezentat în Biblie ca Ființă creată. Dumnezeu Îi spune în Evrei 1.8, ca Fiu: „Tronul Tău, *Dumnezeule*, este în veacul veacului” (*ho thronos sou ho theos eis ton aionon tou aionos*).

Dacă se citește contextul din Evrei 1.6,7, atunci devine clar, că Dumnezeu are îngeri ca slujitori, care ascultă supuși de El și slujesc; dar când El vorbește Fiului Său, atunci El vorbește despre domnia și tronul Acestuia. De aceea traducerea din așa-numita traducere Neue-Welt-Übersetzung (NWÜ) (Lumea-nouă) „Tronul Tău este Dumnezeu” este absolut nepotrivită, deoarece *estin* (= „este”) nu stă în text și în afară de aceasta aici este vorba de vocativ și Fiul este apelat. În Septuaginta se întâlnesc formulări asemănătoare: în Psalmul

Ioan 1.1-3

25.22; 36.7; 42.1; 43.1; 44.4; 48.9 și așa mai departe, și de asemenea și în Psalmul 45.6, unde adresarea este redată cu *ho theos*.

Deci Dumnezeu se adresează Fiului Său cu cuvintele „o, Dumnezeule”.

Alte pasaje, care arată spre dumnezeirea Domnului Isus:

- 2 Tesaloniceni 1.12; Tit 2.13; 2 Petru 1.1: aici de fiecare dată prin construcția genitiv și printr-un articol hotărât pentru ambele substantive [Dumnezeului și Mântuitorului], ambele substantive se pot referi la Hristos.
- În Evrei 1.2 se spune, că Dumnezeu *en hyio* (= „în sau ca Fiu”); În Evrei 1.5 prin folosirea cuvintelor Fiu și Tată fără articol hotărât este prezentat mai clar caracterul relației veșnice între cei doi și nu faptul începutului acestei relații.
- În Galateni 4.6 verbul „a trimite” se referă atât la Fiul cât și la Duhul Sfânt. Așa cum Duhul Sfânt este „Duhul veșnic” (Evrei 9.14), la fel și Fiul este „Fiul veșnic”.
- Ioan 17.4 spune că Fiul a posedat o glorie la Tatăl, înainte de a fi lumea; conform cu Ioan 17.24 El era și Preaiubitul înainte de întemeierea lumii; El a fost cunoscut ca Miel mai înainte de întemeierea lumii (1 Petru 1.18); conform cu 1 Ioan 1.2 El era viața veșnică la Tatăl, da, El este numit în 1 Ioan 5.20 „Dumnezeul adevărat și viața veșnică”. De aceea Scriptura poate spune și că El „a ieșit de la Dumnezeu” (Ioan 16.27,30), dar și că „a ieșit de la Tatăl” (Ioan 16.28; 17.8). El putea „să iese” numai de acolo, deoarece El era acolo (nu a devenit). De aceea mai citim despre El și că Dumnezeu L-a trimis și prin aceasta El putea spune cuvintele lui Dumnezeu (Ioan 3.17,34; 4.34; 6.29) și că pe de altă parte și Tatăl L-a trimis (Ioan 5.23,37; 6.44,57; 8.16; 12.49; 14.24; 17.8,18,21,23,25). Hristos a vrut să arate clar, că El ca Fiu era în părtășie deplină cu Tatăl – în cer și pe pământ, ca Om.
- Dar tocmai prin faptul că Isus a numit pe Dumnezeu Tată al Său (Ioan 5.18), au vrut să-L omoare, căci iudeii au recunoscut în această afirmație că El „a numit Tată al Său” pe Dumnezeu și prin aceasta „S-a făcut una cu Dumnezeu”. Chiar dacă mai târziu El a accentuat: „Eu și Tatăl una suntem”, iudeii nu numai au înțeles că El era în părtășie minunată cu Tatăl, ci și că El „S-a făcut pe Sine Dumnezeu” (Ioan 10.30-36).
- Isus este numit și „Salvatorul” (Mântuitorul). Expresia aceasta se aplică în Septuaginta în Isaia 43.3,11; 45.15; 49.26; 60.16; 63.8 la Iehova și în Noul Testament în Luca 2.11; Faptele apostolilor 13.23; Romani 11.26 la Isus Hristos (compară și cu Ioan 4.42; Efeseni 5.23; 1 Timotei 4.10, unde de asemenea se folosește cuvântul *sotaer*). În 1 Timotei 1.1; 2.3; Tit 1.3; 2.10; Iuda 25 cuvântul *sotaer* (= „Salvator”) se referă la „Dumnezeu” și în 2 Timotei 1.10; Tit 1.4; 2 Petru 2.20; 3.2,18 se referă la „Hristos”.
- Este interesant că expresia „Salvator” din Romani 11.26 descinde din Isaia 59.20,21, unde se folosește cuvântul ebraic *goel* (= „Răscumpărător”). Acest cuvânt este folosit ca participiu de la *gahal* în Isaia exclusiv pentru Iehova (Isaia 41.14; 43.14; 44.6,24; 47.4; 48.17; 49.7,26; 54.5,8; 59.20; 60.16; 63.16). Iehova ca Răscumpărător este Hristosul preexistent.
- În Matei 22.41-46 se spune: „Și fariseii fiind adunați, Isus i-a întrebat, spunând: «Ce gândiți voi despre Hristos? Al cui fiu este?» Ei I-au spus: «Al lui David». El le-a spus: «Cum atunci David, vorbind în Duh, Îl numește Domn, spunând: ‚Domnul a zis Domnului meu: Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale’? Deci, dacă David Îl numește Domn, cum este El fiu al Lui?» Și nimeni nu I-a

putut răspunde un cuvânt; nici n-a îndrăznit cineva, din ziua aceea, să-L mai întrebe.” Aici Hristos explică, că Fiul lui David este într-adevăr Hristos, dar totodată *Adonai* (= „Domn”). Însă *Adonai* este și Iehova.

În 1 Petru 3.15 se spune: „... sfințiți-L în inimile voastre pe Hristos ca Domn.” Acest text este preluat din Isaia 8.13: „Pe Domnul oștirilor, pe El să-L sfințiți ...” Prin urmare Hristos este Iehova.

Alte pasaje din Vechiul Testament și din Noul Testament arată că Iehova al Vechiului Testament este Isus al Noului Testament:

- Isaia 40.10; 63.1; Daniel 7.13; Mica 2.12,13; Zaharia 9.9,10; 12.10; 14.3-5; compară cu Matei 24.30; 25.31; Marcu 13.26; 14.62; Luca 21.27; 1 Tesaloniceni 3.13.
- Psalmul 102.24-26; compară cu Evrei 1.12; 13.8; „Același” este Numele lui Dumnezeu (Deuteronomul 32.39)
- Isaia 6.3-5; Ioan 12.37-43.

Hristos, Întâiul născut

În evanghelia după Matei 1.25 și Luca 2.7 se vorbește despre Hristos ca „Fiul ei cel întâi-născut”, al Mariei. Realmente El era primul ei Fiu născut și în același timp Fiul care avea un Tată ceresc. În acest sens El era și Acela care nu numai a fost primul născut în timp, ci și prototipul tuturor celor întâi-născuți, al căror nume este scris în cer (Evrei 12). Cuvântul folosit aici *prototokos* este un titlu de demnitate, care în ordinea de rang redă rangul cel mai înalt.

Evrei 1.5 citează 1 Cronici 17.13; 2 Samuel 7.14 și se referă la Solomon. Însă în Evrei 1.6 se vorbește despre faptul că Dumnezeu „Îl aduce din nou pe Cel întâi-născut în lumea locuită”. Deci, această expresie „Întâi-născut” (*prototokos*) este aplicată în Psalmul 89.27 de Etan ezrahitul la „cel mai înălțat dintre împărații pământului”: „Și Eu Îl voi face cel întâi-născut, cel mai înălțat dintre împărații pământului.” Aici este clar vorba de Mesia. El va fi făcut Cel întâi-născut, cel mai înălțat dintre împărații pământului. El nu este cel care a fost primul născut, ci Cel care stă în rangul cel mai înalt. La fel trebuie înțeles și Evrei 1.5, că aici Fiul stă într-o relație deosebită, unică față de Dumnezeu, Tatăl Său, și Fiul ca Om este numit în versetul 6 „Cel întâi-născut”.

Același lucru este valabil și pentru expresia „Cel întâi-născut între mulți frați” (Romani 8.29): El are întâietatea absolută, El, Cel care nu Se rușinează să numească „frați” pe credincioși.

Ca „Cel întâi-născut din toată creația” (Coloseni 1.15), El este Acela care a creat toate, așa cum arată Coloseni 1.16,17: „Pentru că toate au fost create prin El [*en auto* = „în El”, adică în puterea Persoanei Sale], cele care sunt în ceruri și cele care sunt pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorități: toate au fost create prin El [*di' autou* = „prin El”, adică, El era mijlocul prin care au fost create acestea] și pentru El [*eis auton* = „spre El, în direcția Lui”]. Și El este înainte (*pro*) de toate, și toate se mențin prin El [*en auto*].” Deci Coloseni 1.15 nu spune că Hristos este prima creatură creată, ci că El este Creatorul – existent înainte de toate și ca Omul desăvârșit sublim peste toate.

Și Hristos este și „Cel întâi-născut dintre cei morți” (Coloseni 1.18) și „Întâiul născut din morți” (Apocalipsa 1.5). În acest sens El este singurul înviat care trăiește pentru totdeauna și nu mai moare din nou și totodată este Căpetenie peste toți morții.

Lucrările lui Hristos Îl dovedesc ca Dumnezeu

Realmente: Hristos putea ierta păcate (Matei 9.5,6); putea atinge leproși necurați, fără să Se întineze, și i-a vindecat (Matei 8.3); putea domina peste forțele naturii (Matei 8.26,27; 14.32,33); putea învia morți (Marcu 5.22; Luca 7.11; Ioan 11); putea înmulți pâini (Marcu 6.41; 8.6-9); putea transforma apa în vin (Ioan 2.1-11) și dăruia vederea orbilor din naștere (Ioan 9.1-17) – toate acestea arată clar: El este Dumnezeu.

Domnul Isus Hristos vorbește foarte clar în evanghelia după Ioan despre relația intimă între El și Tatăl ceresc. El poate spune în Ioan 5.17: „Tatăl Meu până acum lucrează, și Eu lucrez”, în Ioan 5.20: „Pentru că Tatăl Îl iubește pe Fiul și Îi arată toate câte face El; și Îi va arăta lucrări mai mari decât acestea, pentru ca voi să vă minunați”, în Ioan 5.21: „Pentru că, după cum Tatăl înviază morții și dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea”, în Ioan 5.22,23: „Pentru că Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata I-a dat-o Fiului, pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul, după cum Îl onorează pe Tatăl. Cine nu-L onorează pe Fiul, nu-L onorează pe Tatăl care L-a trimis”, în Ioan 14.13: „Și orice veți cere în Numele Meu, aceea voi face, ca Tatăl să fie glorificat în Fiul”. În textele care urmează Domnul Isus arată clar, că El este în Tatăl și Tatăl în El: Ioan 14.10,11,20; 17.21. De aceea El putea spune și: „Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am spus că va primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut” (Ioan 16.15), și: „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl” (Ioan 14.9).

Acest Domn minunat a luat chip de rob și S-a smerit pe Sine Însuși, prin aceea că a fost ascultător până la moarte pe cruce. El a murit pentru Mine și m-a făcut un copil al lui Dumnezeu, care învață tot mai bine să-L cunoască și curând să fie la El, ca să-L vadă, așa cum este El, pe El, Cel care este „chipul Dumnezeului Cel nevăzut”; în care „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”; care este „strălucirea gloriei lui Dumnezeu și întipărirea Ființei Lui”, da, care „n-a considerat de apucat să fie egal cu Dumnezeu”.

Lui să-I fie onoarea, adorarea și lauda pentru ceea ce este El și pentru ce a făcut pentru mine la Golgota.